

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **D. B.**, bývajúcej v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Mišík, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 4/B, IČO: 36 862 746, proti žalovanej **M. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Romanom Hošovským, advokátom so sídlom v Bratislave, Mikulášska č. 1/a, **o 33 998,12 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8 C 388/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. novembra 2012, sp. zn. 13 Co 310/2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. novembra 2012, sp. zn. 13 Co 310/2012 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 29. marca 2012, č. k. 8 C 388/2008-467 o náhrade trov prvostupňového konania a v zrušenom rozsahu vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. novembra 2012, sp. zn. 13 Co 310/2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 29. marca 2012, č. k. 8 C 388/2008-467 v žalobe vyhovujúcej časti (o 145,- € s príslušenstvom) **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa podanou žalobou doručenu súdu 12. septembra 2008 voči žalovanej domáhala peňažného plnenia (pôvodne 77 218,37 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 21. augusta 2008 do zaplatenia) titulom zaplateného nájomného nájomcami za užívanie nehnuteľnosti v jej podielovom spoluvlastníctve za obdobie od 16. mája 2006 do 31. júla 2008 na účet žalovanej, tiež podielovej spoluvlastníčky predmetnej prenajatej nehnuteľnosti.

V zmysle § 96 ods. 1 O.s.p. uznesením vyhláseným na pojednávaní 21. októbra 2010 konanie v časti o zaplatenie 37 220,24 € zastavil (č. l. 294 spisu).

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 29. marca 2012, č. k. 8 C 388/2008-467 žalobe v časti o zaplatenie 145,- € s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 145,- € od 29. marca 2010 do zaplatenia vyhovel; žalovanej priznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že nehnuteľnosť, ktorú tvorí 14 bytov a 3 nebytové priestory (vedená na LV č. X., katastrálne územie B., súpisné číslo X.) vlastní žalobkyňa v podiele 12/30 a žalovaná v podiele 18/30. Medzi účastníkmi konania nebola uzavretá dohoda o hospodárení so spoločnou nehnuteľnosťou. Žalobkyňa sa nepodieľala na hospodárení a žalovaná ju neinformovala, aké nájomné zmluvy boli uzavreté a aké výnosy z prenájmu nehnuteľností jej plynú. Žalovaná v priebehu konania vyplatila žalobkyni sumu 29 350,- €. Po pripustení zmeny žaloby sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 39 998,12 €. Výnos z nájomného nehnuteľností bol 109 105,- €, po odpočítaní nákladov 49 148,90 € je výnos pripadajúci na žalobkyňu 23 983,01 €, po odpočítaní 19 % dane z príjmov je to suma 19 426,24 € a teda rozdiel medzi vyplatenou sumou je 145,- €. Aplikujúc ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 145,- € s 9 % úrokom z omeškania od 29. marca 2010 do zaplatenia. Pokiaľ si žalobkyňa podaním z 25. januára 2012 uplatnila náhradu škody, voči ktorému žalovaná vzniesla námietku premlčania, súd takto uplatnený nárok považoval v zmysle § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka za premlčaný. Z týchto dôvodov súd žalobe v uvedenej vyhovel, a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Doplnčím rozsudkom z 23. augusta 2012, č. k.: 8 C 388/2008-505 súd prvého stupňa žalobu v zostávajúcej časti zamietol.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 27. novembra 2012, sp. zn. 13 Co 310/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení skonštatoval, že žalobkyňa odvolaním napadá rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej súd v skutočnosti nerozhodol. Zdôrazňuje, že „odvolací súd nemôže preskúmať výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý ešte nebol vyhlásený aj keď jeho dôvody boli uvedené.“ Okresný súd uvedomujúc si svoje pochybenie vyhlásil 23. augusta 2012 doplnujúci rozsudok, tento bol zástupcovi žalobkyne doručený 26. septembra 2012 a zástupcovi žalovanej 27. septembra 2012. Doplnujúci rozsudok

nenapadol odvolaním ani jeden z účastníkov konania. Odvolanie žalobkyne podané e-mailom 28. mája 2012 a doplnené podaním na pošte 29. mája 2012 odvolací súd nepovažoval za odvolanie podané proti neskôr vydanému (vyhlásenému) doplňajúcemu rozsudku. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 29. marca 2012, č. k. 8 C 388/2008-467, tak ako bol vyhlásený, nebol spochybnený, a preto ho odvolací súd v celom rozsahu (vrátane trov konania) potvrdil. Dodal, že v čase vyhlásenia tohto rozsudku bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa o celej žalobe (viď vydaný doplňujúci rozsudok).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa z dôvodu, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.; účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom tým, že okresný súd nedoručil právnomu zástupcovi žalobkyne predvolanie na vyhlásenie doplňujúceho rozsudku z 23. augusta 2012 ani písomné vyhotovenie doplňujúceho rozsudku, odvolací súd na tieto vady neprihliadal, odvolací súd neprihliadal ani nato, že žalobkyňa riadne napadla výrok o trovách konania a s týmto sa ani vecne nevysporiadal. O existencii doplňujúceho rozsudku a jeho obsahu sa žalobkyňa dozvedela až 4. decembra 2012, kedy jej bol doručený rozsudok odvolacieho súdu. Po nahliadnutí do súdneho spisu žalobkyňa zistila, že súd prvého stupňa doručoval zásielky obsahujúce upovedomenie o vyhlásení doplňujúceho rozsudku na adresu, na ktorej právny zástupca žalobkyne nikdy nesídlil (išlo teda o nesprávne a neúčinne doručovanie). Postupom súdu prvého stupňa sa zmarilo právo žalobkyne byť prítomná na verejnom vyhlásení rozsudku, oboznámiť sa s jeho odôvodnením a písomným vyhotovením a možnosti využiť voči nemu opravný prostriedok. Odvolaciemu súdu vyčítala, že sa jej odvolaním vecne nezaoberal, hoci bol odvolaním napadnutý (neúplný) rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, čo označila za krajne formálny prístup. Taktiež uviedla, že: “Krajský súd mal v rámci revízneho postupu venovať zvýšenú pozornosť skutočnosti, že i keď žalobkyňa poukázala na neúplnosť prvého rozsudku okresného súdu a proti výsledku brojila, k podaniu odvolania voči doplňajúcemu rozsudku z jej strany nedošlo, čo je proti logike rozumného postupu neúspešného účastníka konania, zvlášť keď je zastúpený zástupcom z radov advokátov.“ Za nesprávne považuje aj potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania vychádzajúc z nesprávneho záveru o tom, že žalobkyňa sa stotožnila s doplňacím rozsudkom (o čiastočnom zamietnutí žaloby). Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa (z 23. augusta 2012, č. k. 8 C 388/2008-505) zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu poznamenala, že pokiaľ doplňujúci rozsudok súdu prvého stupňa nebol napadnutý odvolaním, odvolací sú ho nemohol preskúmať; odvolanie žalobkyne nemohlo smerovať proti zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože tento (pôvodný) rozsudok takýto výrok neobsahoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je „klasickou“ tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk.

V danom prípade dovolanie žalobkyne nie je (procesne) prípustné. Je tomu tak preto, že dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané, a od ktorého by sa prípadne mohli odchýliť (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.). Nepripustnosť dovolania žalobkyne v časti smerujúcej voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách prvostupňového konania vyplýva z § 239 ods. 3 O.s.p.

Za tohto procesného stavu (kedy dovolanie nie je procesne prípustné) Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený (ex officio) v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. prihliadať len na vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada však na tzv. iné vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, ale ani na dôvody, pre ktoré by rozhodnutie spočívalo prípadne na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.).

Dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p. a § 239 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na tom, že 1/ odvolací súd sa vecne nezaoberaj jej odvolaním, v ktorom (m. i.) zdôraznila, že súd nerozhodol o celej žalobe (tou bolo uplatnené 39 998,12 € s príslušenstvom); 2/ okresný súd neupovedomil jej právneho zástupcu o vyhlásení dopĺňacieho rozsudok a jeho písomné vyhotovenie mu nedoručil, čím zmaril uplatnenie procesných práv žalobkyne (zúčastniť sa verejného vyhlásenia dopĺňujúceho rozsudku a účinne uplatniť voči nemu opravný prostriedok); 3/ porušenie procesných práv žalobkyne viedlo aj k nesprávnemu rozhodnutiu o trovách konania.

Predmetom dovolacieho konania môže byť len právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Zákon výslovne uvádza, že dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia prípustné nie je (§ 236 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ však dovolanie obsahuje aj námietky týkajúce sa spôsobu rozhodnutia, je dovolaním napadnutý aj výrok rozhodnutia, ktorý už dovolaciemu prieskumu zásadne podlieha. Dovolanie nie je prípustné ani proti chýbajúcemu výroku (obdobne napr. Števček/Ficová: Občiansky súdny poriadok, C.H. Beck, I. vydanie 2009, str. 667). Rozhodnutie odvolacieho súdu je právoplatné, ak je riadne doručené účastníkom konania alebo tým, ktorým to zákon ustanovuje. Právo na podanie odvolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach (viď R 40/1993).

Obdobne, ako sú vymedzené medze dovolacieho prieskumu, zákon vymedzuje i medze odvolacieho prieskumu. Účastník konania môže odvolaním napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa. Toto právo účastníka je však limitované subjektívnymi a objektívnymi hľadiskami. Zo subjektívneho hľadiska možno právo podať odvolanie priznať len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím (jeho výrokom, § 155 ods. 1 O.s.p.) spôsobená ujma na právach (viď R 40/93, tiež Z IV s. 50). Pokiaľ účastník nebol dotknutý na svojich právach (i keď voči takémuto rozhodnutiu zákon odvolanie pripúšťa), odvolací súd jeho odvolanie odmietne, ako neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), považujúc ho za podané neoprávnenou osobou – t. j. subjektom, ktorý na podanie odvolania nie je oprávnený.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci samej Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom vyhláseným 29. marca 2012 vo výroku vyslovil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 145,- € s príslušenstvom; žalobkyňi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania. Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa napadla žalobkyňa odvolaním (viď podanie

z 25. mája 2012 - č. l. 482 až 495 súdneho spisu), v ktorom (m. i.) namietala, že súd prvého stupňa vo výroku rozsudku nerozhodol o celej žalobe. Následne Okresný súd Banská Bystrica nariadil 11. júla 2012 pojednávanie na 23. augusta 2012, na ktorom vyhlásil doplňujúci rozsudok (ktorým žalobu v jej zostávajúcej časti zamietol). Písomné vyhotovenie doplňacieho rozsudku z 23. augusta 2012, č. k. 8 C 388/2008 a rovnako i upovedomenie o pojednávaní na ktorom bol vyhlásený súd doručoval žalobkyni na adresu jej advokáta: „JUDr. Michal Mišík, Zámocká č. 1, Bratislava.“ (viď doručky na č. l. 501 a 507 súdneho spisu). O odvolaní žalobkyne z 25. mája 2012 odvolací súd rozhodol rozsudkom vyhláseným 27. novembra 2012, sp. zn. 13 Co 310/2012 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

1. Zásadou je, že odvolaním možno napadnúť iba rozhodnutie súdu prvého stupňa. To v pozitívnom zmysle znamená, že tu musí existovať riadne vydané súdne rozhodnutie, obsahujúce všetky podstatné náležitosti identifikované vo forme, ktorá je pre neho stanovená. Pravidlom je, pokiaľ ide o rozsudky, že sa má rozhodnúť o celom predmete konania. Pokiaľ je to účelné, môže súd rozhodnúť rozsudkom o časti alebo základe prejednávanej veci (§ 152 ods. 2 O.s.p.). Nemožno vylúčiť ani situáciu, kedy súd opomenie rozhodnúť o niektorej časti predmetu konania. Uvedenú nesprávnosť môže súd napraviť len spôsobom ustanoveným zákonom. Ak účastník do pätnástich dní od doručenia pôvodného rozsudku navrhne jeho doplnenie (o rozhodnutie v opomenutej časti), je sú povinný o takomto návrhu rozhodnúť vydaním doplňujúceho rozsudku, pokiaľ nerozhodne uznesením, že takýto návrh zamietá. Do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku môže i súd (*ex officio*) rozhodnúť o doplnení pôvodného rozsudku (§ 166 ods. 1 O.s.p.). Návrh na doplnenie sa netýka právoplatnosti ani vykonateľnosti výrokov pôvodného rozsudku (§ 166 ods. 3 O.s.p.). Súdna prax vychádza z toho, že ak súd prvého stupňa nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, nemožno podanie účastníka, hoc označené ako odvolanie, spravidla posudzovať ako opravný prostriedok, ale v súlade s ustanovením § 41 ods. 2 O.s.p. treba ho považovať za návrh na doplnenie rozhodnutia podľa ustanovenia § 166 O.s.p. (viď napr. Z IV, s. 50)

Zo zápisnice o pojednávaní z 29. marca 2012 vyplýva, že okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe v časti vyhovel (o zaplatenie 145,- € s príslušenstvom) a rozhodol o náhrade trov konania. Vyhlásenému výroku rozsudku zodpovedá jeho písomné vyhotovenie (porovnaj č. l. 457 - 458 a 467 súdneho spisu), ktoré bolo doručené zástupcom účastníkov konania. Žalobkyňa proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie, v ktorom vyčítala súdu, že nerozhodol o celom predmete konania. Jej námietku okresný súd považoval za opodstatnenú

a tento nedostatok odstránil – doplnčacím rozsudkom vyhláseným 23. augusta 2012, ktorým žalobu v zostávajúcej časti zamietol. Vznikla procesná situácia, kedy popri sebe existuje pôvodný rozsudok (v žalobe vyhovujúcej časti) a doplnčací rozsudok (v žalobe zamietajúcej časti). Odvolanie podané žalobkyňou (z 25. mája 2012) smerovalo voči pôvodnému rozsudku, z obsahu spisu nevyplýva, aby v priebehu doterajšieho konania bolo odvolanie podané aj proti doplnčaciemu rozsudku. Žalobkyňa v tejto súvislosti namieta nedoručenie doplnčacieho rozsudku. Za správne možno označiť úvahy odvolacieho súdu v tom, že pokiaľ žalobkyňa napadá pôvodný rozsudok „vo výroku, ktorý v ňom nie je obsiahnutý“, chýba tu základný predpoklad pre využitie opravného prostriedku – existencia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by bolo (v jeho výroku) rozhodnuté o sporných subjektívnych právach. Dovolací súd dodáva, že odvolanie odôvodnené absenciou určitej časti predmetu konania, o ktorej súd nerozhodol, nie je prípustné. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd nepovažoval za opodstatnenú dovoláciu námietku, že odvolací súd sa „nezaoberať jej odvolaním“. Odvolací súd sa odvolaním žalobkyne zaoberal tak, ako mu to umožňovali zákonne medze tohto opravného prostriedku a konkrétne okolnosti daného prípadu. Úspešnosť odvolania žalobkyne proti pôvodnému rozsudku, ktorým bolo jej žalobe v časti vyhovené, je závislá najmä na prípustnosti tohto opravného prostriedku. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že odvolanie žalobkyne smerujúce proti dôvodom pôvodného rozhodnutia (ohľadom absencie určitej časti konania, o ktorej súd nerozhodol), a proti výroku pôvodného rozhodnutia v žalobe vyhovujúcej časti, nie je prípustné. Odvolací súd za tejto procesnej situácie nemal právnu možnosť podrobiť pôvodný rozsudok odvolaciemu prieskumu a prípadne zasiahnuť do jeho vecnej stránky, čo aj primerane vysvetlil. Odvolaciemu súdu je možné v tejto súvislosti vytknúť len spôsob, akým vyjadril svoj konečný záver – t. j. že potvrdzuje napadnutý rozsudok – i keď mal správne odvolanie žalobkyne v časti, ktorou bol napadnutý výrok pôvodného rozsudku vo veci samej odmietnuť (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.); účastníčka totiž podala odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým sa jej návrhu vyhovel a výrokom tohto rozhodnutia jej nebola spôsobená ujma na právach. Uvedená nesprávnosť odvolacieho súdu však nemala žiaden dopad na jej práva, dovolací súd v tejto súvislosti nezistil vadu konania na ktorú dopadá ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Na ďalšie dovolacie námietky, ktoré smerovali voči postupu súdu prvého stupňa pri vyhlásení a doručení doplnčacieho rozsudku, dovolací súd nemohol vziať zreteľ, pretože tomu bránia vecné medze tohto dovolacieho konania, ktoré sa vzťahujú len na rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený pôvodný (čiastočne žalobe vyhovujúci) rozsudok

súdu prvého stupňa. Doposiaľ nenastala procesná situácia, ktorá by účastníkom konania umožnila uplatniť mimoriadny oprávany prostriedok voči takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré by bolo výsledkom odvolacieho prieskumu dopĺňacieho rozsudku.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne (voči pôvodnému rozsudku vo veci samej) nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto v tejto časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

2. Žalobkyňa dovolaním napadla aj potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu v časti o náhrade trov prvostupňového konania.

Bez ohľadu na formu rozhodnutia, o náhrade trov konania súd rozhoduje uznesením (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania v takom prípade je nutné posudzovať podľa § 239 O.s.p. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia §239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolateľka napadla dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená. So zreteľom na obsah dovolania, a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Osobitne sa zaoberal tým, či v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. na ktorú poukazovala dovolateľka.

Žalobkyňa odvolaním napadla výrok pôvodného rozsudku, ktorým jej bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalovanej. V tejto časti bolo odvolanie prípustné, odvolací súd tak podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania odvolaciemu prieskumu. Nasvedčuje tomu nielen potvrdzujúci výrok odvolacieho rozhodnutia ale i jeho odôvodnenie v ktorom zisťoval celkový výsledok konania z pôvodného rozsudku i z dopĺňacieho rozsudku. V čase vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu už bol vydaný i dopĺňajúci rozsudok, čo odvolací súd viedlo k akceptovaniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách prvostupňového konania, ktoré považoval za vecne správne.

Predpokladom riadneho priebehu odvolacieho konania je doručenie preskúmaného rozhodnutia. V okolnostiach prejednávanej veci musela byť táto podmienka splnená tak voči pôvodnému ako i doplnujúcemu rozsudku, i keď sa odvolaním napadnutý výrok o trovách prvostupňového konania nachádzal len v pôvodnom rozsudku (doplňujúci rozsudok takýto výrok neobsahoval). Nepostačovalo len vyhlásenie týchto rozsudkov bez toho, aby nedošlo k ich doručeniu. Dôvodom sú procesné práva, ktoré účastníkom vznikajú až dorúčením písomného vyhotovenia rozsudkov a ktoré majú bezprostredný vzťah k posúdeniu otázky náhrady trov konania vzniknutých v konaní pred súdom prvého stupňa. Povinnosť doručiť rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku účastníkom konania vyplýva z § 158 ods. 2 O.s.p. Žalovaná namietala nedoručenie doplnacieho rozsudku a tvrdila, že o jeho vyhlásení nebola súdom upovedomená. Z doručky pripojenej na č. l. 507 súdneho spisu vyplýva, že doplnací rozsudok bol doručovaný na adresu: „JUDr. Michal Mišík, Zámocká č. 1,“ (zrejme Bratislava – nečitateľný text poznámka dovolacieho súdu). Žalobkyňa na zastupovanie v tomto konaní udelila plnú moc 19. januára 2009 (viď č. l. 47 spisu) advokátovi JUDr. Michalovi Mišíkovi, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 48. Uvedené sídlo advokáta uvádza súd aj v záhlaví doplnacieho rozsudku. Bez ďalšieho nie je zrejme z akého dôvodu súd doručoval zásielku s doplnacím rozsudkom na adresu „Zámocká č. 1.“ Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v súčasnosti JUDr. Michal Mišík vykonáva advokátsku činnosť pod obchodným menom Advokátska kancelária Mišík, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4B, IČO: 36 862 745, čo vyplýva z jeho viacerých podaní adresovaných súdu – viď č. l. 171, 195, 202, 225, 283, 342 súdneho spisu (porovnaj tiež výpis z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č. 57554/B, zdroj [W.](#)). V zozname advokátov vedenom na internetovej stránke Slovenskej advokátskej komory (W.) možno zistiť, že na ulici Zámockej č.1 v Bratislave má sídlo advokát JUDr. **Viktor** Mišík.

Ak zákon výslovne ustanovuje, že rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručuje účastníkom konania (resp. ich zástupcom), potom doručenie rozsudku do rúk inej osoby než účastníka (resp. jeho zástupcu) nemôže mať účinky riadneho doručenia, a to ani v tom prípade, keby sa jej prostredníctvom rozsudok dostal do rúk účastníka.

Doplňujúci rozsudok nebol súdom doručovaný advokátovi žalobkyne na adresu jeho sídla, tento v dovolaní tvrdí, že mu doplnujúci rozsudok nebol doručený, iný doklad o jeho doručení advokátovi žalobkyne sa v spise nenachádza, preto nemožno konštatovať, že si súd splnil svoju povinnosť v zmysle § 158 ods. 2 O.s.p. a že došlo k právne účinnému doručeniu.

Nesplnenie povinnosti súdu – riadne doručiť rovnopis písomného vyhotovenia doplňujúceho rozsudku advokátovi žalobkyne – je priamym dôsledkom, pre ktorý žalobkyňa bola vylúčená z možnosti uplatnenia takých procesných práv, ktorými mohla účinne ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov prvostupňového konania. Dovolací súd na tomto základe dospel k záveru, že žalobkyňa opodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., výskyt ktorej zakladá nielen prípustnosť dovolania ale zároveň i jeho opodstatnenosť.

So zreteľom na uvedené zrušil dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania a vec v zrušenom rozsahu vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p.). Vzhľadom na dôvod zrušenia tohto rozhodnutia a skutočnosť, že vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, nezaoberal sa opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. februára 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková